

ΣΙΔΕΡΑΚΙΑ

ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΣ ΣΠΙΤΙ από τον ορθοδοντικό με τη μητέρα της, η Ανδρομάχη πέταξε μία ακατάληπτη λέξη προς το καθιστικό, όπου κάθονταν ο πατέρας της, η αδερφή της Σοφία και η γιαγιά Μαρία, και μετά όρμησε σφαιράτη στο δωμάτιό της κλείνοντας με δύναμη την πόρτα πίσω της.

—Τόσο καλά! είπε η μητέρα της γενικά στον αέρα, προλαβαίνοντας την άχρηστη εκ των πραγμάτων ερώτηση πώς είχε πάρει η Ανδρομάχη τα σιδεράκια που της είχαν μόλις βάλει.

Η Σοφία κοίταξε κατσουφιασμένη προς την κλειστή πόρτα. Εκείνο το δωμάτιο ήταν και δικό της. Τι σημασία που το είχε πρώτη η Ανδρομάχη; Μόνο για δύο χρόνια είχε μείνει, άλλωστε, μόνο δικό της. Αφότου γεννήθηκε κι αυτή, το μοιράζονταν και οι δύο. Έκανε να πάει προς τα κει, αλλά η γιαγιά της από δίπλα τη συγκράτησε λέγοντας:

—Αργότερα!

—Δηλαδή, δεν μπορώ να μπω εγώ τώρα μέσα; γκρίνια-ξε η Σοφία. Είναι και δικό μου δωμάτιο...

—Αργότερα! επανέλαβε η γιαγιά της χαμογελώντας. Άσ' την λίγο μόνη.

Στο μεταξύ η Ανδρομάχη μέσα κει είχε πάρει τον κοκέτικο οβάλ καθρέφτη της και χαμογελούσε (λέμε τώρα) στον εαυτό της με σφιγμένα δόντια.

—Τώρα ήρθε κι έδεσε! μονολόγησε με τα χείλια πάντα τραβηγμένα σε λέμε-τώρα-χαμόγελο κι έφερε τη γλώσσα της ένα γύρο. Φακίδες ΚΑΙ σιδεράκια! Τι θέλω ακόμη για να μείνω αιώνια η πριγκίπισσα των μπακουριών; ρητορική η ερώτηση, φυσικά. Γυαλούμπες! Ναι! Που μπορεί ν' αποκτήσω κι απ' αυτές, γιατί ο μπαμπάς έχει μυωπία! Ποιος μου λέει ότι δεν έχω πάρει κι αυτό το γονιδίο του; Σ' αυτόν δε λένε πως μοιάζω σε όλα; Τις φακίδες μονάχα ήθελα να 'ξερα από πού τις κληρονόμησα. Κανέννας τους δεν έχει τέτοιες! Κανέννας απ' όσους ξέρω εγώ...

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κινητό της. Ήταν η Όλγα, η πιο παλιά και πιο κολλητή από τις δύο Φι-Γάμα-Πί* της. Ήθελε να μάθει αν είχε γυρίσει σπίτι.

—Ναι, γύρισα, απάντησε απότομα η Ανδρομάχη. Και μη ρωτάς πώς είμαι. Χάλια!

—Έλα, βρε Ανδρομάχη!

—ΧΑ-ΛΙΑ! επανέλαβε τυμπανιστά. Και μη μ' αρχίσεις ξανά μ' εκείνη την έρευνα...

*=Φίλη/ος Για Πάντα

Η Όλγα είχε φέρει στο σχολείο την προηγούμενη βδομάδα ένα κοριτσιίστικο περιοδικό, όπου έγραφε για μια έρευνα «τι θέλουν πραγματικά τα αγόρια». Πρώτα απ' όλα, διότι αυτή η έρευνα έλεγε ότι το 94% των αγοριών θα έβγαιναν μια χαρά με ένα κορίτσι που φοράει γυαλιά (η Όλγα φοράει γυαλιά), αφού τα σωστά γυαλιά δίνουν και σιλ και ένα ιντελέκτουαλ ύφος (η Όλγα, λέει, τα έχει αυτά). Κατά δεύτερον, διότι αυτή η έρευνα έλεγε ακόμη ότι το 83% των αγοριών θα έβγαιναν μια χαρά με ένα κορίτσι με φακίδες (όπως η Ανδρομάχη), θεωρώντας αυτές τις φακίδες ως ένα χαρακτηριστικό γοητείας και μοναδικότητας! Και, κατά τρίτον, διότι αυτή η έρευνα έλεγε, επίσης, ότι το ίδιο ποσοστό των αγοριών (το 83% δηλαδή) θα έβγαιναν ομοίως μια χαρά με ένα κορίτσι με σιδεράκια (αυτά που θα έβαζε η Ανδρομάχη και που τα έβαλε, δηλαδή), δηλώνοντας ότι κανένα αγόρι δεν κολλάει σ' αυτά, αν του αρέσει το κορίτσι πραγματικά, και, όσο για το ότι «βρίσκεις», όταν φιλιέσαι, μεγάλο ψέμα!

—Πάντως, σ' εκείνο το περιοδικό που..., άρχισε παρά την προειδοποίηση η Όλγα.

—Σου είπα μη μ' αρχίζεις μ' αυτό! την έκοψε πάλι η Ανδρομάχη. Θα με δείτε, άλλωστε, αύριο και σεις τι χάλια είμαι. Άσε που δε θα μπορώ να φάω τίποτε πια στο σχολείο...

—Όχι, βρε παιδί μου! Πώς δε θα τρως! ανησύχησε η Όλγα, η οποία έτρωγε πάντα μία τυρόπιτα στο εικοσάλεπτο, κι ας σήμαινε αυτό +340 θερμίδες. Μια τυροπιτούλα...

—Ναι! Και να μου στέκονται υπολείμματα στα σιδεράκια και να είμαι ΚΑΙ αηδιαστική από πάνω!

—...

—Δε λέμε τίποτε τώρα, έτσι;

—Όχι, βρε...

—Χάλια, φιλενάδα! Αυτό σου λέω μόνο. Είμαι καταδικασμένη!

—Όχι, βρε...

—Καλά. Κλείνω, γιατί με καλεί άλλος. Θα τα πούμε αύριο. Γεια! και πήρε την άλλη γραμμή. Έλα! είπε βαρύθυμα αναγνωρίζοντας την κλήση της Μαρίνας, της δεύτερης Φι-Γάμα-Πί της.

—Η Μαρίνα είμαι.

—Το ξέρω, πάντα απότομη η Ανδρομάχη. «Αναγνώριση κλήσεων» σου λέει τίποτε;

—Γύρισες; ρώτησε εκείνη παρακάμπτοντας το σαρκασμό της.

—Ναι. Και, πριν ρωτήσεις κι εσύ, σου λέω ΧΑ-ΛΙΑ!

—Υπερβολές!

—Μαρίνα, θα τ' ακούσεις τώρα! απείλησε την τρίτη της παρέας.

—Καλά, ό,τι πεις εσύ. ΟΚ, είσαι χάλια, λοιπόν.

—Ωραία φιλενάδα είσαι εσύ!

—Κατάλαβα. Δε θες κουβέντα τώρα. Φιλάκια! κι έκλεισε.

Η Ανδρομάχη άφησε το κινητό της στο γραφείο και πήρε ξανά τον καθρέφτη της, όπου συνέχισε τις δοκιμές για χαμόγελο-χωρίς-δόντια. Στο τέλος, μορφάζοντας

απογοητευμένη, πέταξε τον καθρέφτη πάνω στο κρεβάτι της κι αναστέναξε με ύφος οσιομάρτυρα.

Το ίδιο ακριβώς ύφος είχε και στο τραπέζι αργότερα, όταν ρουφούσε τη σούπα της (σούπα είχε συμβουλέψει για βραδινό ο ορθοδοντικός), ψαχουλεύοντας καχύποπτα με τη γλώσσα το στόμα της αμέσως μετά από κάθε κουταλιά. Και με το ίδιο ύφος βούρτσισε τα δόντια της, πρώτη αυτή στην τουαλέτα όπως συνήθως αλλά χωρίς καμία γκρίνια εκείνη τη φορά από την αδερφή της, που δεν είχε –αυτή η τυχερή!– σιδεράκια. Και με το ίδιο ύφος τής ζήτησε μετά στο δωμάτιό τους να σβήσει το φως της και να μη διαβάσει τίποτε, γιατί αυτή δεν ήθελε να φαίνονται τα σιδεράκια της. Και η Σοφία τής έκανε τη χάρη· όχι τίποτε άλλο, αλλά να, το μάτι της... οσιομάρτυρα γυάλιζε επικίνδυνα!

«Άντε τώρα να με κοιτάξει ο Νίκος!» σκέφτηκε κατασκασμένη η Ανδρομάχη μες στο σκοτάδι. Ο οποίος Νίκος ήταν ο «κούκλος» του σχολείου –γυμνασίου και λυκείου– και «στόχος» όλων των κοριτσιών. Εκείνη όμως ήταν επιπλέον βαριά και κρυφά ερωτευμένη μαζί του από πέρυσι! «Όχι, δηλαδή, πως και πριν είχα περισσότερες ελπίδες...» διότι ο Νίκος τα είχε με τη Νατάσσα, την «κούκλα» της τάξης τους. «Και το σπάσιμο είναι ότι όλοι οι συμμαθητές μας είναι είκοσι πόντους κοντύτεροί μας και τελείως *αλλού γι' αλλού!*» συνέχισε να σκέφτεται. «Όλο ηλεκτρονικά και ποδόσφαιρο ή γκράφιτι και σκέιτμπορντ! Όμως τη Νατάσσα την προσέχουν! Όλοι χαζεύουν τη δίμετρη Νατάσσα, που, όταν ανεβαίνει στον πίνακα, είναι λες και κάνει πασαρέλα!»

Η Νατάσσα ήταν ψηλή, με φυσικά ξανθά μαλλιά μακριά, γαλανομάτα, με μύτη και στόμα τέλεια, και με κορμί αναλογιών μανεκέν. Και η Ανδρομάχη δεν ήταν καμιά άσχημη. Της το έλεγε συνέχεια η γιαγιά της. Και θα γινόταν πολύ όμορφη, όταν μεγάλωνε. Κι αυτό της το έλεγε η γιαγιά της. Αλλά εκείνη δεν την πίστευε. Πρώτα απ' όλα, διότι η γιαγιά της ήταν σαν μαμά της, και οι μαμάδες βλέπουν τα παιδιά τους πάντα όμορφα. Υπήρχε και κοτζάμι μύθος γι' αυτό – η κουνκουβάγια με τα κουνκουβαγιάκια της και τα λοιπά. Και μπορεί να είχε μια υπέροχη –πάντα σύμφωνα με τη γιαγιά της– μύτη, γαλλική και όλα αυτά, αλλά δεν έπαυε να είναι μια... φακιδομύτη! Που είχε και κρεατάκια, μάλιστα! Αλλά τουλάχιστον αυτά ήταν από μέσα. Το μόνο καλό με τις φακίδες της ήταν ότι μπορούσε, όταν βαριόταν, να παίζει πάνω τους το «ένωσε τις τελίτσες»! Όμως όλες τις άλλες ώρες ήταν απλώς φακίδες, φακίδες, φακίδες! Τι κι αν τα μάτια της ήταν γαλανά σαν του πατέρα της; Να, θα έβαζε όπου να 'ταν ματομπούκαλα! Τέτοια καντέμω που ήταν αυτή, δεν μπορεί να είχε αφήσει απ' έξω τη μυωπία του πατέρα της. Και τα φουσκωτά της χείλια παίνευε η γιαγιά, αλλά, τι τα θες, όποτε δοκίμαζε να τους βάλει κοκκινάδι, έμοιαζε με... «πεταλούδα της νύχτας»! Κι αυτό η γιαγιά το έλεγε! Και τα μαλλιά της άρρεσαν στη γιαγιά, ακόμη και τώρα που τα είχε κοντά και «καρφάκια». Όλα πάνω της άρρεσαν στη γιαγιά. Αλλά, είπαμε, ήταν σαν μαμά της. Εκείνη τις πρόσεχε, αυτή και τη Σοφία, από τότε που γεννήθηκαν, όταν η μητέρα τους έλειπε στη δουλειά. Αλλά,

ακόμη κι αν δεν ήταν σαν μαμά της, πάλι θα της άρεσαν όλα πάνω της, διότι ό,τι είχε ήταν του πατέρα της και ο πατέρας της ήταν γιος της γιαγιάς. Κι επανερχόμαστε στο μύθο της κουνκουβάγιας και τα λοιπά. Το μόνο που δεν άρεσε στη γιαγιά της ήταν τα σκουλαρίκια της: για την ακρίβεια, αυτά που είχε αρχίσει εφέτος να βάζει το ένα μετά το άλλο στο αυτί της. «Να δω τι θα κάνεις σαν δε θα υπάρχει ούτε χιλιοστό στο αυτί σου για τρύπα!» της είπε μια μέρα. «Μα θα επεκταθώ στο άλλο αυτί μου!» της είχε απαντήσει με φυσικότητα εκείνη, κάνοντας τη γιαγιά Μαρία να στρέψει αμίλητη το βλέμμα της στον Ύψιστο. Πού να της έλεγε ότι υπήρχε χώρος και στη μύτη και στα φρύδια και στη γλώσσα και στον αφαλό...

ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ ΜΑΧΑΝ

ΜΕ ΤΟ ΠΟΥ ΠΑΤΗΣΕ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ το πόδι της στο σχολείο η Ανδρομάχη πρόσεχε συνέχεια να μη φαίνονται τα σιδεράκια της. Ούτε γέλια ούτε χαμόγελα ούτε τίποτε.

—Δεν μπορείς να τα κρύβεις συνέχεια, βρε Ανδρομάχη! της είπε η Μαρίνα.

—Τουλάχιστον, να μην τα πάρουν είδηση από την πρώτη μέρα! κλαπούρισε εκείνη. Να τα συνηθίσω –που πολύ αμφιβάλλω– λιγάκι πρώτα εγώ. Έτσι και μ' αρχίσει στην κοροϊδία σήμερα η Νατάσσα, δε θ' αντέξω! Θα κάνω φόνο!

Η Νατάσσα, η οποία είχε μανία με τα παρατσούκλια, την κοροϊδευε ήδη για τις φακίδες της αποκαλώντας τη «φακή».

—Χμ, έκανε η Όλγα χαμογελώντας παιχνιδιάρικα, μπορεί τώρα το «φακή» σου να το κάνει πιο... φουτουριστικό, «σιδεροφακή», ας πούμε. Και η φακή έχει σίδηρο, σωστά;

—Ναι, αυτό μας λέει η γιαγιά κάθε φορά που μας τη μαγειρεύει κι εγώ με τη Σοφία ξινίζουμε τα μούτρα μας... Μα τι λέω η βλαμμένη; επανήλθε στην πραγματικότητα η Ανδρομάχη. Πάει, το 'χασα με αυτά τα βρομοσιδεράκια... Δεν άφηνα τα δόντια μου στην ησυχία τους; Τι είχανε; Λίγο πεταχτά. Ε, και τι μ' αυτό; Αφού ούτε καν η Νατάσσα δεν τα είχε προσέξει...

Διότι τα πρόσεχε κάτι τέτοια η Νατάσσα, μια και αυτές ήταν που της έδιναν την έμπνευση κάθε φορά για παρατσούκλι. Και περηφανευόταν, μάλιστα, ότι έβρισκε πάντα το σωστό παρατσούκλι για τον καθένα. Να, ας πούμε, την Όλγα την έλεγε «πατάτα», διότι ήταν λίγο γεματούλα, και «κρεμμύδα» τη Μαρίνα, διότι γενικά φορούσε τη μία μπλούζα πάνω από την άλλη – και όχι επειδή ήταν μόδα, αλλά επειδή ήταν κρουλιάρια. Ακόμη και στον εαυτό της είχε δώσει ένα παρατσούκλι – «βασιλίσα». Και ήταν πράγματι. Βασίλισσα λέω. Βασίλισσα ομορφιάς στην τάξη και κανονική βασίλισσα για την παρέα της. Διότι ό,τι έλεγε ήταν νόμος για τις άλλες «τρέντουλες», όπως αποκαλούσαν τα κορίτσια σαν αυτή και που αποτελούσαν την «αυλή» της. Και τα κορίτσια αυτά, για να μπουν στην «αυλή» της, έπρεπε να είναι όμορφα –όχι πιο όμορφα από τη «βασιλίσα», βέβαια–, να ντύνονται «κάπως» ακολουθώντας πιστά μια συγκεκριμένη μόδα και αδιαφορώντας για το ότι οι «έξω» τις αποκαλούσαν και «ψώνια», να προσποιούνται ότι δε νοιάζονται για τα μαθήματα αλλά να βγάζουν βαθμό πάνω από τη βάση, να βλέπουν συγκεκριμένες ταινίες, ν' ακούν συ-

γκεκριμένη μουσική, να συχνάζουν στα «σωστά» μέρη και, φυσικά, να μιλούν μόνο σε άτομα της ίδιας συνομοταξίας και όχι σε τίποτε «φυτά» της τάξης, σαν την Ανδρομάχη και την παρέα της. Μάλιστα, σ' αυτά τα «φυτά» η Νατάσσα φρόντιζε να δίνει παρατσούκλια σχετικά με τη φυτολογία, θεωρώντας ως πιο πετυχημένο της αυτό της Ανδρομάχης, όπου είχε, λέει, συνδυάσει αριστοτεχνικά το «φακίδες» με το «φακή».

Πάντως, η Ανδρομάχη και η παρέα της καθόλου δε θεωρούσαν τους εαυτούς τους «φυτά». Αυτές ισχυρίζονταν ότι ανήκαν στους «παρακμιακούς» της τάξης, τους «παρεξηγημένους». Πρώτα απ' όλα, διότι ποτέ η δική τους γενική βαθμολογία δεν ξεπερνούσε το 18 –άντε να έφταναν με το ζόρι το 18½, αλλά το παραπάνω το άφηναν για τα «φυτά»– και, δεύτερον, αυτές δεν ήταν κλεισμένες όπως τα «φυτά» στον κόσμο τους με μόνη έννοια το βαθμό.

Να, στο μάθημα πιο ύστερα η Ανδρομάχη, ακόμη κι όταν ήξερε την απάντηση, δε σήκωνε το χέρι της, διότι πιο πολύ από το βαθμό εκείνη σκεφτόταν για την ώρα τα σιδεράκια της. Και, όταν έπρεπε αναγκαστικά να μιλήσει, φρόντιζε ώστε τα χείλια της να καλύπτουν πάντα την οδοντοστοιχία της ή έφερνε τάχα μπροστά στο στόμα το χέρι της – είχε κιόλας αποφασίσει να μακρύνει τα μαλλιά της, ώστε να έχει πρόχειρο παραβάν. Και, σαν βγήκαν διάλειμμα, απόφευγε τα πολλά πολλά με τα άλλα παιδιά, αναγκάζοντας και την Όλγα με τη Μαρίνα να κάνουν το ίδιο, μια και κρατιόνταν οι τρεις τους πάντα αγκαζέ στο

προαύλιο. Και η κουβέντα, φυσικά, όλο γύρω από τα δικά της σιδεράκια.

—Αν ήμουν πάνω από δεκάξι, θα μπορούσα τώρα να είχα βάλει «αόρατα» σιδεράκια, είπε σε μια στιγμή κοιτάζοντας τις δυο φιλενάδες της, που έτρωγαν το κολατσιό τους.

—«Αόρατα»; έκανε η Όλγα μπουκωμένη με την απαιρέτητη τυρόπιτά της.

—Ναι, είναι κάτι λεπτές διάφανες θήκες που τις φοράς πάνω κάτω στα δόντια σου κι αυτό είναι όλο! Μπαινοβγαίνουν όποτε θες και μπάι μπάι... σιδερένια δεσμά! Εγώ είπα στη μαμά μου να περμιένουμε να γίνω δεκάξι και μετά να βάλω σιδεράκια, αλλά εκείνη...

—Έλα, βρε! από δίπλα και η Μαρίνα μασουλώντας το σάντουιτς της. Το ξέρεις ότι στην Μπαγκόκ τα κορίτσια πάνε και βάζουν χρωματιστά σιδεράκια έτσι, χωρίς να υπάρχει πρόβλημα, μόνο και μόνο γιατί τα βρίσκουν χαριτωμένα; Σαν αξεσουάρ να πούμε. Οι ορθοδοντικοί κάνουν χρυσές δουλειές εκεί!

—Ναι, καλά...

—Σου λέω ξέχνα τα! Θες μια δαγκωματιά; και της πρότεινε το σάντουιτς της.

—Τώρα παίζεις με τον πόνο μου; τη στραβοκοίταξε. Θα πρέπει μετά να πάω να βουρτσίσω τα δόντια μου. Βλέπεις να κρατάω βούρτσα και οδοντόπαστα;

—Εγώ στη θέση σου δε θα έχανα με τίποτε την τυρόπιτά μου! είπε η Όλγα. Θα έπαιρνα μαζί μου τα χρειαζόμενα.

«Τέτοια λιγούρω που είσαι!...» είπε από μέσα της η Ανδρομάχη και χαμογέλασε – με «ραμμένα», βέβαια, τα χείλια.

—Άντε, βρε, χαμογέλα λιγάκι! Να σου πω ένα αστείο να γελάσεις;

Η Όλγα πάντα τις έκανε να γελούν. Πίστευε ότι το γέλιο είναι μια πολύ καλή άσκηση – κάτι σαν τζόκιγκ στα σώθικά τους. Και κάθε μέρα είχε κι ένα καινούριο αστείο να πει. Λες και είχε αναλάβει εργολαβικά την... εσωτερική τους άθληση.

—Τσου! έκανε η Ανδρομάχη σφίγγοντας πιο πολύ τα χείλια, αλλά η άλλη συνέχισε απτόητη:

—Τι είπε ένας ψύλλος σ' έναν άλλον; και μετά από την απαραίτητη παύση: «Πώς ψύλλωσες!»

Η Μαρίνα έβαλε τα γέλια, ενώ η Ανδρομάχη βιάστηκε να σκεπάσει το στόμα της, που είχε προλάβει να σκάσει ένα πιο πλατύ χαμόγελο.

—Σου είπα κομμένα τ' αστεία! μάλωσε τη χωρατατζού φίλη της. Μη με κάνεις να γελάω!

—Δε θα τα βάψουμε κιόλας μαύρα, βρε Ανδρομάχη! Τα δόντια σου έβαλαν δεσμά όχι εσύ! Καλό, ε; Χα χα!

—Όλγα, σοβαρέψου! Οχ! Μας κοιτάζει ο Νίκος. Λες να έχει δει τα σιδεράκια μου;

—Και να μην τα έχει δει ακόμη, μοιραία θα γίνει κι αυτό. Για πόσο θα το κρύβεις; Άλλωστε, μας κοιτάξει δε μας κοιτάξει ο Νίκος, το ίδιο κάνει. Είναι καπαρωμένος! Κι εσύ καλά θα κάνεις να τον ξεχάσεις!

—Έρως ανέκατε μάχαν! πέταξε η Μαρίνα, που είχε μά-

θει ορισμένες λόγιες φράσεις, για να «στέλνει», λέει, όποτε ήθελε, κάποιον.

Η Ανδρομάχη τής έριξε ένα όχι-και-σε-μας-φιγούρα-τώρα βλέμμα και μετά κλαψούρισε:

—Τώρα με τα σιδεράκια μου, ακόμη κι αν τα χαλάσει ποτέ με τη Νατάσσα, εγώ πάπαλα! Αφού και χωρίς σιδεράκια δεν είχα σταυρώσει αγόρι...

—Μήπως εμείς είχαμε; Δεν ήρθε η ώρα μας, βρε, γι' αυτό! παρηγόρησε εαυτόν και τις άλλες η Όλγα και έριξε στο στόμα της ό,τι είχε απομείνει από την τυρόπιτά της. Μμ, έκανε και κατάπие σχεδόν αμάσητη την τελευταία μπουκιά της. Πάλι κοιτάζει καταδώ ο Νίκος...

—Να δεις που πρόσεξε τα σιδεράκια μου! συνέχισε την κλάψα η Ανδρομάχη.

—Χμ... χμ..., έκανε καχύποπτα η Μαρίνα. Δε βλέπω κοντά του τη Νατάσσα... Αυτή δεν ξεκολλάει από δίπλα του ούτε για κατούρημα, που λέει ο λόγος... Χμ, χμ... Δες να συμβαίνει κάτι; Να τα χάλασαν, ας πούμε;

—Φτου την τύχη μου! άρχισε προκαταβολικά το θρήνο η άλλη που τώρα, με τα σιδεράκια της, θα έχανε την ευκαιρία να διεκδικήσει μια θέση στην καρδιά του Νίκου.

—Στάσου, βρε παιδί μου! είπε η Όλγα. Να δούμε εάν πράγματι τα χάλασε ο άνθρωπος με τη Νατάσσα και μετά...

—Μετά τι; Ποιος με κοιτάζει εμένα με τα σιδεράκια τώρα; Είμαι καταδικασμένη! Οχ! Κορίτσια, θα λιποθυμήσω! Έρχεται προς το μέρος μας!

Όμως δε λιποθύμησε και είδε το Νίκο να φτάνει κοντά τους, να την κοιτάζει σοβαρά και να της λέει:

—Σκέφτηκα... χμ... Θα ήθελες να πάμε σινεμά το Σάββατο;

Η Ανδρομάχη τότε, καταφέροντας –ποιος ξέρει πώς!– να γλιτώσει μια σίγουρη αυτή τη φορά λιποθυμία, τα έπαιξε όλα για όλα. Με ένα πλατύ χαμόγελο αποκάλυψε τη σιδερόφρακτη οδοντοστοιχία της και μετά:

—Δεν άκουσα, είπε όσο πιο ψύχραιμα μπορούσε, αφήνοντάς του περιθώρια υπαναχώρησης. Τι είπες;

—Θα ήθελες να πάμε σινεμά το Σάββατο; επανέλαβε ανέλπιστα εκείνος. Παίζει ένα...

—Πολύ ευχαρίστως! τον έκοψε η Ανδρομάχη.

—Ωραία! Τα λέμε...

Και τότε χτύπησε το κουδούνι για μέσα και τράβηξαν προς τις τάξεις τους όλοι μαζί. Η Ανδρομάχη με το Νίκο μπροστά και η Όλγα με τη Μαρίνα από πίσω ν' ακολουθούν άλαλες. Στο διάβα τους αντάμωσαν τη Νατάσσα, η οποία έστρεψε απαξιωτικά το κεφάλι της από την άλλη μεριά.

Με το που κάθισαν στο θρανίο τους, είχε ήδη αρχίσει να κυκλοφορεί η είδηση του χωρισμού του ωραίου ζευγαριού. Στα δικά τους αυτιά έσκυψε και την είπε με έξαψη η Αμαλία, που καθόταν στο ίδιο θρανίο με τη Μαρίνα και που έκανε πώς και πώς για να γίνει η τέταρτη της παρέας:

—Ο Νίκος και η Νατάσσα τα χάλασαν!

—Αυτό το νέο πάλιωσε! στράφηκε και της είπε η Όλγα.

—Μα τώρα μόλις, στο εικοσάλεπτο, έγινε! διαμαρτυρήθηκε εκείνη. Όπως και να 'χει, ο Νίκος είναι ελεύθερος! συνέχισε τώρα χαμογελώντας με νόημα.

—Όχι πια!

—Μα πότε πρόλαβε κιόλας να...

—Μωρέ, πρόλαβε σου λέω.

Ώσπου να μπει η φιλόλογος, όλη η τάξη ήξερε και το «παλιό» και το «καινούριο» νέο. Και όλα τα κορίτσια αποφάσισαν ότι τελικά δεν είναι και τόσο άσχημος ο συνδυασμός: γαλλική φακιδομύτη και σιδεράκια. Όσο για την κάτοχο αυτού του... συνδυασμού, ζήτημα αν άκουσε λέξη απ' όσα είπε εκείνη την ώρα η φιλόλογος. Μπορεί να είχε δεχτεί να βγουν με το Νίκο, όμως δεν μπορούσε να μη σκέφτεται ότι η πρόσκληση είχε γίνει σχεδόν λίγα λεπτά αφότου είχε διακόψει το δεσμό του με τη Νατάσσα. Ήταν σωστό που αυτή την είχε αποδεχτεί; Και, μάλιστα, χωρίς ακόμη να ξέρει αν ήταν ακόμη αυτός με τη Νατάσσα; Αλλά, ακόμη κι αν το ήξερε, τόσο γρήγορα αυτός ήθελε κάποια άλλη στη θέση της; Τόσο γρήγορα είχε ξεχάσει μια αγαπημένη τόσων μηνών; Μήπως δεν ήταν χωρισμός αλλά απλώς ένα καβγαδάκι και της είχε ζητήσει αυτής να βγουν απλώς για να πικάρει την άλλη; Κι αυτή θα γινόταν δηλαδή η πικά του Νίκου; Μωρέ, ας γινόταν ό,τι ήθελε. Άλλωστε, δε θα έβγαιναν αμέσως, την ίδια μέρα ραντεβού. Το Σάββατο θα πήγαιναν σινεμά. Πέντε ολόκληρες μέρες μετά το χωρισμό του με τη Νατάσσα. Αλλά είχε και τις κολητές της, που, λες και διάβαζαν τη σκέψη της, της ψιθύριζαν πότε η μία και πότε η άλλη: «Τι σόι έρωτα είχε με τη Νατάσσα, που την ίδια μέρα που τα χάλασαν ζήτησε να βγει με κάποια άλλη;» και «Μπας σε θέλει, βρε, απλώς για να την κάνει να ζηλέψει;» και «Έπρεπε ν' αφή-

σει, αν ήταν κύριος, να περάσουν τουλάχιστον δεκαπέντε μέρες...». Επειδή τόσες κανονικά έπρεπε, λέει, να περάσουν από το χωρισμό κάποιου για να φτιάξει μετά καινούρια «κατάσταση». Αλλά ποιος ήταν αυτός που έβαζε τέτοιους κανόνες; Η ουσία ήταν ότι αυτή είχε ραντεβού με τον «κούκλο» του σχολείου το Σάββατο! Και όλα τα κορίτσια τη ζήλευαν! Τόσο, που ξέχασε ολότελα τα σιδεράκια της και χαμογελούσε από κει και πέρα σε κάθε ευκαιρία (ή μη), χωρίς να σκεπάζεται πια το στόμα της!

Όμως, στο επόμενο διάλειμμα, βλέποντας το Νίκο πικρύνοντας τα μάτια του να γελάει και να κοιτάζουν «κάπως» προς το μέρος τους, έσκυψε και ρώτησε τις κολλητές της γεμάτη αμφιβολία:

—Δηλαδή, εγώ τα έχω φτιάξει με το Νίκο τώρα;

—Χμ, νομίζω πως πρέπει να βγείτε ραντεβού πρώτα, είπε η Όλγα. Σς! Έρχεται!

Δεν πρόλαβε η Ανδρομάχη να ρωτήσει «ποιος;», διότι μπροστά τους είχε καταφτάσει ο Νίκος.

—Μου δίνεις τον αριθμό του κινητού σου; τη ρώτησε με το γοητευτικό του χαμόγελο. Θα σου στείλω μια αναπάντητη, για να έχεις και συ το δικό μου.

Η Ανδρομάχη άρχισε να λέει τον αριθμό, τρέμοντας μην κι από την ταραχή της ξεχάσει κάποιο ψηφίο, κι εκείνος τον περνούσε στο κινητό του.

—Τα λέμε, λοιπόν, της είπε στο τέλος και πήγε ξανά στην παρέα του.

—Τώρα νομίζω πως μάλλον μπορείς να πεις πως είσαι στο δρόμο για φτιάξιμο με το Νίκο, της είπε η Όλγα.

—Να δούμε... Μπορεί να τα ξαναβρεί με τη Νατάσσα.

Παρ' όλ' αυτά, έκανε κανονικά το γύρο του... θριάμβου στο προαύλιο, έχοντας αγκαζέ τις δυο κολλητές της και κολαούζο από πίσω την Αμαλία, η οποία, μάλιστα, περνώντας δίπλα από τη Νατάσσα, τόλμησε να σηκώσει το κεφάλι της και να της ρίξει ένα φα-τη-τώρα βλέμμα!

—Κοίτα μπρος, μην και χάσεις την ουρά τους! «Κολλιτσιίδα»! της πέταξε αυτή με κακία.

Η Αμαλία βιάστηκε να στρέψει, μα κόλλησε πάνω στο τριό, που είχε, στο μεταξύ, κοντοσταθεί.

—«Κολλιτσιίδα» με τα όλα της! κάγχασε η Νατάσσα. Κι ας τολμήσει να μου πει κανείς ότι δε δίνω τέλεια παρατσούκλια...

Τότε η Ανδρομάχη γύρισε αγέρωχα στην Αμαλία και της είπε:

—Πιάσε αγκαζέ τη Μαρίνα! χρίζοντάς τη έτσι αυτόματα και συνοπτικά τέταρτη της παρέας, ακυρώνοντας παράλληλα το παρατσούκλι της.

Εκείνη έκανε στη στιγμή ό,τι της είπε, χωρίς να παραλείψει όμως να ρίξει ένα ακόμη πιο έντονο φα-τη-τώρα βλέμμα στη Νατάσσα.

—Μωρέ, «κολλιτσιίδα» ήσουν και «κολλιτσιίδα» θα μείνεις! της πέταξε η «βασίλισσα». Πάντα «κολλιτσιίδα» της «πατάτας», της «φακής» και της «κρεμμύδας»!

Διότι, βεβαίως, η Νατάσσα δεν είχε καμία διάθεση να ψάχνει για καινούριο παρατσούκλι της Αμαλίας τώρα που είχε άλλες έννοιες...

—Μα μετά από μένα βρήκε να τα ρίξει στη «φακή»; έλε-

γε υπεροπτικά στην παρέα της. Χάθηκαν τόσα κορίτσια στο σχολείο; Εκτός από εσάς, βέβαια..., το ξέκοψε αυταρχικά.

Διότι, βεβαίως, εάν ο Νίκος αποφάσιζε να τα ρίξει σε κάποια από τις «αυλικές» ή τις κατά δύναμη «αυλικές», καμία τους δε θα τολμούσε να δυσαρεστήσει τη «βασίλισσα» με το να βγει μαζί του, έστω κι αν η ίδια η «βασίλισσα» έλεγε πως αυτή ήταν που του είχε δώσει τα παπούτσια στο χέρι.

—Μπορεί να τον τράβηξαν τα σιδεράκια της, είπε μία. Να θέλει να δοκιμάσει πώς είναι να φιλάς κάποια με σιδεράκια...

—Μπορεί, είπε σκυθρωπή η Νατάσσα.

—Μπορεί και να της τα 'ριξε για πλάκα, είπε μια άλλη. Όλοι το 'χουν καταλάβει ότι είναι κρυφά ερωτευμένη μαζί του.

—Ο κόσμος το 'χει τούμπανο κι αυτή κρυφό καμάρι! σάρκασε η «βασίλισσα».

—Μπορεί να έβαλε στοίχημα με τους κολλητούς του να «το κάνει» μαζί της, είπε χαιρέκακα μια άλλη «αυλική».

—Μπορεί, είπε ξανά η Νατάσσα. Κάτι όμως μου λέει ότι διάλεξε επίτηδες τη «φακή», για να μου τη σπάσει εμένα τελείως! Θα μπορούσε κάλλιστα να τα φτιάξει με κάποια από τη δική του τάξη. Κάποια μεγαλύτερη. Ή κάποια που να φαίνεται μεγαλύτερη, όπως εγώ... Όπως και να 'χει, είμαι σίγουρη ότι ούτε μια βδομάδα δε θα είναι μαζί. Τι στοίχημα;

Στο μεταξύ, η Ανδρομάχη, αντί για σκέτη αναπάντη-

τη, πήρε από το Νίκο εικονομήνυμα στο κινητό της. Μια ανθοδέσμη!

—Τι στέλνω τώρα εγώ, κορίτσια; ρώτησε αγχωμένη.

—Ένα χαμογελαστό πρόσωπο με «ευχαριστώ», βιάστηκε να προτείνει η Αμαλία και είδε με ικανοποίηση την πρότασή της να γίνεται δεκτή τόσο από την άμεσα ενδιαφερόμενη όσο και από τις άλλες δύο της παρέας.

—ΟΚ! είπε η Ανδρομάχη, όταν έστειλε το δικό της εικονομήνυμα. Εσείς κοιτάτε με τρόπο τώρα πώς θα κάνει που θα το πάρει και πέστε μου...

Εκείνη τη μέρα η Ανδρομάχη γύρισε σπίτι πετώντας στα σύννεφα. Η διάθεσή της ήταν τόσο καλή, που ούτε καν νευρίασε, όταν η Σοφία τής είπε τάχα αθώα:

—Δες τα μαγνητάκια του ψυγείου να κολλάνε στα σιδεράκια σου;

Μάλιστα, πήρε ένα χαμογελώντας και το δοκίμασε κιόλας! (Όχι, δεν κόλλησε στα σιδεράκια της.)

Και, αντί για την αγαπημένη της χέβι μέταλ μουσική, άκουγε ξανά και ξανά το «You are beautiful!», μια ερωτική μπαλάντα, και, όταν η Σοφία, η οποία πήγαινε στην τάξη Lower, τραγούδησε κοροϊδευτικά το ρεφρέν αυτού του τραγουδιού, λέγοντάς της:

—Τι τον ακούς πια τον κλαψιάρη; Λέει πως ερωτεύτηκε κεραυνοβόλα μια περαστική κοπέλα που δεν πρόκειται ν' αποκτήσει ποτέ.

*=Είσαι όμορφη!

Εκείνη πάλι δε νευρίασε παρά τής απάντησε:

—Όμως, την ΕΡΩΤΕΥΤΗΚΕ! Κι αυτό έχει σημασία! και συνέχισε να ακομπανιάρει τον τραγουδιστή ονειροπόλα.

—Πήγε καλά η μέρα, λοιπόν, ε; της είπε η γιαγιά τους και σερβίρισε να φάνε.

—Πιο καλά δε γινόταν! απάντησε η Ανδρομάχη με ένα χαμόγελο που πρόβαλε από τη μια άκρη μέχρι την άλλη τα σιδεράκια της.